

PREČO JE LAZÁR V NEBI?

471/2016

www.inky.sk

24. 9. 2016

Prečo Lazár? – naozaj je to oba „obrátené“? – v čom lazár prekonal boháča?

„Bol istý bohatý človek. Obliekal sa do purpuru a kmentu a deň čo deň prepychovo hodoval. ²⁰ Pri jeho bráne líhal akýsi žobrák, menom Lazár, plný vredov. ²¹ Túžil nasýtiť sa z toho, čo padalo z boháčovho stola, a len psy prichádzali a lízali mu vredy. ²² Keď žobrák umrel, anjeli ho zanesli do Abrahámovho lona. Zomrel aj boháč a pochovali ho. ²³ A keď v pekle v mukách pozdvihol oči, zďaleka videl Abraháma a Lazára v jeho lone“ (Lk 16,19-23 SSV).

Prečo je boháč v Pekle, to akosi tušíme. Ale prečo je Lazár v Nebi? Naozaj len preto, že „[Ty, boháč,] si dostal všetko dobré za svojho života a Lazár zasa iba zlé. Teraz sa on tu teší a ty sa trápiš“ (Lk 16,25 SSV)? To nám nesedí, že? Chudoba sama osebe nie je vstupenka do Neba rovnako ako bohatstvo nie je poukaz do Pekla. Inak by bolo beda Jóbovi, či Abrahámovi, o Dávidovi ani nehovoriac, že? Ako to teda je? Odpoveď na túto otázku je dôležitá, pretože nám pomôže lepšie porozumieť aj tomu, prečo je boháč v Pekle...

Takže, poďme od začiatku! Čo je Nebo? „Večný život“ – čiže ten, presne ten a práve ten jediný Život, ktorý jediný je *večný*, nemá začiatok a nemá koniec a žije ho sám Boh v kruhu Trojice. Boží život. Čiže Kristov život, pretože Kristus je Boh a keď žil na zemi, nebol pokrytcom. Nehral sa na niekoho iného, nehral navonok nejaký iný život než ten, ktorý Mu je vlastný. Kristus, to je Boh, žijúci Trojičný život Boha v tele človeka a uprostred tohto nášho šerého sveta. Dosaďme si teda Krista na miesto oboch postáv!

KRISTUS – LAZÁR: Ťažko chorý. Zrejme chromý a nemobilný, pretože „líhal“ pred bránou boháča. Odkázaný na almužny, ktoré poskromne dostával, sotva na prežitie. Čo by Kristus mohol na jeho mieste konať? Nemohol by chodiť po Galilei ani Júdei. Mohol by uzdravovať, ale Lazár túto moc nemal. Mohol by vyučovať, ale Lazár nemal Jeho poznanie a múdrosť, nemal čo učiť a nik ho nepočúval. Mohol by milovať ľudí okolo – ale ako túto lásku vyjadriť? Čo už by len on mohol urobiť? Teda okrem toho, že by ich nemal v nenávisti, nepreklínal, nezatracoval, nešíril o nich klebety, nezávidel im...? To je zhruba všetko, čo by sám Kristus na Lazárovom mieste mohol. Lazár, zdá sa, všetko toto robil. V rámci svojich možností bol dokonale Kristom. Urobil „všetko, čo bol povinný urobiť“ (porov. Lk 17,10), všetko, čo by na jeho mieste a v jeho situácii urobil a dokázal sám Kristus. Naplnil svoj potenciál byť Kristom na 100%. Divíme sa, že mu Boh neodoprel pokračovať v tomto *Božom živote* aj po smrti?

A teraz druhá strana!

KRISTUS – BOHÁČ: Čo by urobil Ježiš, keby sa ocitol v jeho postavení a situácii? To presne vieme! Využil by prostriedky, ktoré má, na uskutočnenie Otcovho diela, veď ono bolo Jeho pokrmom (Jn 4,34) a zmyslom Jeho existencie (Jn 5,30; 6,38). Teraz možno namietnete: Ale nie je to prísny súd? Boháč predsa tiež nepoznal Otcovi vôľu tak, ako ju poznal Kristus! On by využil prostriedky, ktoré by mal, na budovanie Kráľovstva – ale boháč o ňom predsa nič netušil! Nemohol ho využiť a vynaložiť na dielo Evanjelia! Pravda. Je to tak. Ale niečo poznal. Poznal *Zákon*, ako hovorí podobenstvo: „Majú Mojžiša a Prorokov, nech ich počúvajú“ (Lk 16,29 SSV). Tí nehovoria o Božom kráľovstve. Ale hovoria o láske k blížnemu. Zjavujú Otcovu vôľu na inej rovine, ale predsa jasne. Jób, boháč, ide vzorom a vysvetľuje: „Bo keď bedár volal, iste som ho zachránil, aj osirelých, bezpomocných tiež. Ku mne sa nieslo požehnanie úbohých a radosť lial som vdove do srdca. Ja spravod-

livosť odel som si, ona mňa, mne právo bolo rúchom, turbanom. Veď sťa oči bol som (vtedy) slepému a sťa by nohy pre kulhavého. Ja otcom bol som všetkým chudobným, aj neznámeho vec som vyšetril. Zločincovi som rozbil čeluste a z jeho zubov koristiť vyrval som.“ (Job 29,12–17 SSV). Izaiáš volá a kričí: „Obmyte, očistite sa, odstráňte mi spreď očí zlobu svojich skutkov, prestaňte robiť zlo! Učte sa robiť dobro, domáhajte sa práva, pomôžte utlačáňmu, vymôžte právo sirote, obhajujte vdovu!“ (Iz 1,16n SSV). Je to dost jasné? Toto všetko boháč vedel. Počul to. Vedel že je to Božia vôľa. Ak by v ňom bola Kristova láska – potom by to konal a pritom by myslel na Boha, nie na to, či za to dostane odmenu Neba, alebo Pekla...

V tom je teda jeho hriech. Mal možnosti, obrovské možnosti. Ale nevyužil ich. Vynaložil ich len na seba. Nedokázal milovať ako Boh – ani ako Lazár. Dokonca aj po smrti myslí iba na seba: „Otec Abrahám, zľutuj sa nado mnou a pošli Lazára, nech si namočí aspoň koniec prsta vo vode a zvlaží mi jazyk, lebo sa hrozne trápim v tomto plameni!“ (Lk 16,24 SSV). Ani ho nenapadne, že je v ňom niečo zlé. Nemôže a nedokáže to nijako ľutovať, svoje sebeckto a svoju pýchu. Ľutuje iba seba... A v tom je aj logika Abrahámovej odpovede: „Majú Mojžiša a Prorokov, nech ich počúvajú“ (Lk 16,29 SSV). Abrahám hovorí zhruba toto: Nebo – to je Boží život lásky. Ak milujú Boha a túžia Mu lásku preukázať, vedia ako na to. Veď v Písme majú vyjadrené Božie túžby a príkazy, majú v ňom návod. Ak to nerobia – tak len preto, že nemilujú Boha, ale v sebeckte a pýche uctievať seba. Ak teraz „pride k nim niekto z mŕtvych“ (Lk 16,30 SSV) a povie im, že ich cesta vedie do Pekla – ako im to pomôže? Začnú zrazu konať charitu? Možno. Ale prečo? Z lásky k Bohu? Nie, z vypočítavosti, kvôli sebe! Ale to nie je Boží život, stále to nie je Boží život! Vypočítavosť nie je láska! Ako hovorí Pavol: „keby som rozdal celý svoj majetok ako almužnu a keby som obetoval svoje telo, aby som bol slávny, a lásky by som nemal, nič by mi to neosožilo“ (1 Kor 13,3 SSV). Stále by to nebol Boží život. Stále by to nebolo Nebo. Stále by boli v Pekle sebeckta a pýchy. Len by možno nadobudli klamný pocit, že sú v poriadku a nepotrebujú pokánie a obrátenie – ako mnohí „katolíci“, ktorí si myslia, že si plnia „náboženské povinnosti“ a teda sú „za vodou“, sú v poriadku, sú dobrí a slová o hriechu, pokání a obrátení sa ich ani trochu nedotýkajú, sú predsa určené hriešnikom, nie? A oni hriešnici nie sú, oni si všetko predsa plnia!

Preto Abrahám hovorí: Nie, nepôjdeš za nimi. Nebolo by to na nič, lásku k Bohu by to v nich aj tak neprebudilo, maximálne by ich to otupilo pokrytectvom, ktoré by začali kvôli sebe hrať. Preto to Boh neurobí, z lásky k nim! Tak im stále necháva otvorené dvere na obrátenie a pokánie. A potom, ak sa raz obrátia a obrátia sa k Bohu a začnú sa dopytovať, čo robiť, aby vyjadrili lásku a vďačnosť Bohu – bude tu, návod, podrobný popis, ako a čo robiť: Písmo, Mojžiš i proroci. Ak sa do Boha zamilujú, nič viac potrebovať nebudú! Nájdu tam všetko potrebné na to, aby aj oni – tak ako Lazár, ale na svojej úrovni a v rámci svojich možností – tiež na 100% naplnili svoj potenciál byť Kristom, žiť Jeho život, prijať Jeho poslanie a konať Jeho skutky. A tak vstúpiť do Života – rovnakým spôsobom a za rovnakých podmienok, ako do Života vstúpil Lazár: 100%-ným pripodobnením sa Kristovi. Alebo ako nám to v závere našepkáva nesmrteľný príbeh Ben Hura...

Váš Inky